

De weg naar boven

Maak het even stil in jezelf, zodat je alle aandacht hebt voor de Bijbeltekst.

.. ...

We lezen uit het Evangelie volgens Johannes, hoofdstuk 8. Let op. Het is een heel korte tekst.

De graankorrel is een zaadje dat kan uitgroeien en vrucht dragen. Maar als de graankorrel hetzelfde blijft, wordt de levensschat niet bevrijd, en blijft de korrel een gevangene van zijn huls. De graankorrel moet op de aarde vallen en zich overgeven aan de schoot van de aarde. De aarde smelt zijn huls, - zijn omhulsel - en bevrijdt de levenskracht.

Het zaadje woont in de schoot van de aarde en moet de aarde toelaten om in hem te werken. De aarde is niet agressief en zij breekt de huls niet af met geweld. De aarde is zachtmoedig. Later baant het zaadje zich een weg naar boven en draagt vrucht. Het sterft om te leven.

Kun jij hiervan meepraten? Is dat in jouw leven ook gebeurd: sterven om te leven?

Zoals het gaat in de natuur, zo gaat het in het leven van de mens. Als de mens zijn ware schat wil baren moet hij zich ontdoen van zijn huls. Iedereen is door opvoeding en verwachtingen van anderen een gevangene van hulzen en maskers. Mensen hebben ons gevormd met hun ideeën en door hun verwachtingen. Alleen God houdt immers van een mens zonder voorwaarden te stellen.

Waarin ben jij gevangen?

In de gehechtheid aan ouders, of aan kinderen?

Ben je gevangen in een bepaalde kijk op jezelf? Of in een ideaalbeeld dat je heb van jezelf? Of in het niet aanvaarden van je zwaktes?

Niemand die bij zichzelf een zwak punt ontdekt zegt: 'het kwaad in mij kan beetje bij beetje oplossen door de liefde van anderen voor mij.' Nee, hij wil het kwaad meteen te lijf gaan en in zijn eentje optornen tegen het kwaad. Hij wil het zélf doen. Die agressie komt door niet te aanvaarden dat je nu eenmaal niet volmaakt bent.

De stem van de waarheid is anders: die kan best pijn doen, maar die is niet vijandig of minachtend. Kijk naar de graankorrel in de aarde: de korrel doet niets, en de aarde breekt hem niet. De aarde spreekt een taal van zachtmoedigheid en barmhartigheid.

Pater Frans geeft aan dat de aarde je innerlijk en liefdevol vermaant: ?ze heeft

een zachte innerlijke stem; luister je daarnaar?

Maak je niet bezorgd over het afnemen van je maskers. Zodra het licht van de barmhartigheid en zachtmoedigheid je ziel binnensluipen, verdwijnt het duister van het innerlijk kwaad. Je ware gezicht wordt zichtbaar door de maskers heen. Dat is les van de graankorrel.

Pater Frans zegt dat verandering ten goede vanzelf komt als je de liefde van anderen ervaart. Kun jij dat beamen?

Nog eens: 'Zodra het licht van de barmhartigheid en zachtmoedigheid je ziel binnensluipen, verdwijnt het duister van het innerlijk kwaad.'
Dit gebeurt niet in één keer: we sterven niet één keer om dan klaar te zijn voor de rest van ons leven. Maar we gaan vooruit, stap voor stap, op de weg van leven en sterven. Dat vraagt geduld: geduld om het heden te ontvangen, zonder te weten wat morgen komt.
Wat is het moeilijk voor de mens om de dingen hun gang te laten gaan. ?Wat is het moeilijk om te sterven aan zichzelf, het zelf alles wil weten, dat wil controleren en bepalen.

Om deze weg te gaan van sterven en groeien zijn een paar dingen nodig. Afzondering is een belangrijke hulp. Je moet alleen kunnen zijn. Pater Frans heeft daar een mooie uitdrukking voor:

'Het is belangrijk dat de mens met zichzelf koffie kan drinken.' De mens moet het met zichzelf uithouden en niet wegvluchten in oppervlakkige contacten. Laat de liefdevolle barmhartigheid op je weg komen, en die warmte zal de graankorrel in jou doen groeien.

We gaan deze vijfde gebedspodcast nu afsluiten.
Laat dat besef van liefdevolle barmhartigheid in de stilte tot je doordringen. Wat doet dit met je?